

Mikor?

Időpont: Szentháromság ünnepe utáni 24. vasárnap – 1956. november 11.

Alapige: Mt 9,18–26

„Mikor ezeket mondá nékik, ímé egy főember eljövén leborúla előtte, mondván: Az én leányom épen most halt meg; de jer, vesd reá kezedet, és megelevenedik. És felkelvén Jézus követé őt tanítványaival együtt. És ímé, egy asszony, a ki tizenkét év óta vérfolyásban szenved vala, hozzájárulván hátulról, illeté az ő ruhájának szegélyét. Mert ezt mondja vala magában: Ha csak ruháját illetem is, meggyógyulok. Jézus pedig megfordulván és reá tekintvén, monda: Bízál leányom; a te hited megtartott téged. És meggyógyúlt az asszony abban az órában. És Jézus a főember házához érvén, látván a sípolókat és a tolongó sokaságot, monda nékik: Menjetek el innen, mert a leányzó nem halt meg, hanem aluszik. És kinevették őt. Mikor pedig a sokaság eltávolították, bemenvén, megfogá annak kezét, és a leányzó felkelt. És elterjede ez a hír abban az egész tartományban.”

A mai napra kirendelt szentlecke tulajdonképpen két történetet tartalmaz. Az egyik Jairus leányának feltámasztása, a másik a tizenkét év óta nagybeteg asszony története. Mind a kettő nagy nyomorúságban kiált Jézushoz. Az egyik hallhatóan, a másik az emberek által nem hallható módon.

Ha szétnézünk ebben a világban, azt kell látnunk, nagyon megszorodtak a Jairusok és a nagybeteg asszonyok. Akármerre fordulunk, ha nyitott a fülünk, kénytelenek vagyunk hallani az emberek segélykiáltását: Uram, segíts! Ha az ember nincs is benne a nagy nyomorúságban, ha körülötte nem is sivítanak a golyók, nem robbannak a gránátok, ha csak a rádiója mellett ül, meg kell, hogy fogja szívét az a nagy nyomorúság, amely az éter hullámain keresztül mindenfelé kiált. Nem halljátok, hogy keresik egymást a szétszórt magyar családok? Minden rövidre fogott híradás mögött kisírt szemek, átvirrasztott, nyugtalan éjszakák, olyan emberek vannak, akik nem találják helyüket. Egyik keresi az édesapját, másik az édesanyját, harmadik a gyermekét, negyedik a testvérét, ötödik a barátját. Soprontól és Szentgotthárdtól Sátoraljaújrhelyig, Balassagyarmattól Békéscsabáig, Budapesttől Párizsig, Bukaresttől Ausztráliáig keresik egymást a szétszakított magyar családok. Ó, mennyi kiáltás ez Isten felé: Uram, segíts!

Nem csak az egyes ember és egyes szétszakított családok nyomorúsága kiált az ég felé. Hány ember szíve szorul össze arra a gondolatra: mi lesz ebből az országból?! Hánynak a szíve szorul össze egy még nagyobb gondolatra: mi lesz ebből a világból, amelynek egén oly sűrűn, sötétén gomolyognak a viharfelhők?!

Ilyen időkben mindig újra meg újra előjön Isten segítségül hívásával kapcsolatban az emberi szív egy nagy kérdése, és ez: *Mikor?* Ugyanis aki imádkozik, valamiképpen mégiscsak hiszi, hogy Istennek van hatalma és van irgalma is ahhoz, hogy segítsen, de mikor, Uram?

A bajban lévő ember mindig siettetni szeretné Istent.

Márk és Lukács evangélista is elmondja ezt a történetet, amit a mai szentlecke tartalmaz, de sokkal részletesebben. Máté csak ott kezdi el a történetet, mikor Jairus szolgáitól azt a hírt kapja, hogy leánykája már meghalt, a másik két evangélista elmondja, hogy Jairus akkor indult el Jézushoz, amikor leánya még csak halálán van. Egyetlen kisleánya! Ó, hogyan szedi lábait ez a zsinagógai főember! Lehet, máskor méltóságteljesen sétált az utcán, mert úgy érezte, nem illik össze nagy rangjával, hogy siessen. Most félreteszi minden méltóságát, szaporázza lépteit. Minden pillanaton élet-halál dőlhet el. Talán lihegve ér Jézushoz, alig tudja kinyögni mondanivalóját: Uram! Jöjj és segíts, az én leányom halálán van!

Azt olvassuk, hogy Jézus megsajnálja, elindul vele és tanítványaival együtt azonnal. De valami közbejön. Jön egy másik beteg. Hatalmas nagy sokaság tolong Jézus körül, és Jézus egyszerre megáll. Odafordul a tanítványokhoz meg a sokasághoz, s azt mondja: Ki az, aki engem illetett? Valaki érintett engem, mert éreztem, hogy erő származik ki tőlem. Gondoljátok meg, hogy még Péter is fölöslegesnek tartja ezt a kérdést, s azt mondja Jézusnak: Uram, annyian vannak körülöttem, egyik a másikat taszigálja, természetes, hogy valaki hozzáérhetett a ruhához! Gondoljátok meg, hogy hát akkor Jairus hogyan állhatott ott külön, mikor látja, hogy Jézus ahelyett, hogy sietne, megáll, és azt kutatja: ki az, aki ruháját érintette. Micsoda balga kérdés ez, mikor a leánya halálán van! Gondold meg, mit éreznél te akkor, ha a gyermekedet valami szerencsétlenség érné, s elmennél az orvoshoz, jöjjön azonnal, mert nagy baj van,

a gyermekem halálán van; az orvos el is indulna veled rögtön, de az úton megállna beszélgetni?! Hogyan felháborodnál, és mondanád: Doktor úr, minden perc drága, élet és halál forog kockán, siessen kicsit, mert elkésünk!

Igen, a nyomorúságban lévő ember mindig sietteti Istent. Mindig azt akarja, hogy azonnal segítsen neki. *Isten pedig nem siet*, s ez úgy össze tudja szorítani a nyomorúságban lévő ember szívét. Pedig Jairus leánya feltámasztásának történetén kívül más történetek is vannak feljegyezve a Bibliában, amik egészen világosan megmutatják, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus, aki pedig sajnálja a nyomorban lévő, nem siet.

Ismerjük mindnyájan a kánai menyegző történetét. Milyen zavart keltő körülmény volt a menyegzői lakomán, hogy elfogyott a bor. Mária odasúgja: Nincs borunk!, és Jézus csak tovább beszélget, sőt vissza is utasítja édesanyja közbenjárását. Mintha semmire nem volna gondja, megjegyzi a szolgálknak, hordják meg a kővedreket vízzel, s ül tovább az asztal mellett, nem csinál semmit. Közben fogy a poharakból a bor, talán az utolsó kortyot isszák, és még mindig nem segít Jézus. Mit jelenthetett ez Máriának, az ifjú párnak, akik árgus szemekkel figyelik, hogyan fogy a bor? Ha valaki kéri: töltsetek újra a kancsóba, a következő pillanatban kitör a botrány, mert kiderül, hogy nincs több bor. Jézus mégsem siet a segítséggel.

János 11. fejezetében ott van Lázár feltámasztásának története. Mária és Márta, mikor Lázár betegsége súlyosra fordul, elküld Jézusért. Kétnapi járóföldre van tőlük, s a követek elmondják neki: Uram, akit nagyon szeretsz, beteg – Jézus mégsem indul azonnal Bethániába. Negyednapra érkezik meg, mikor már rég eltemették Lázárt. Gondoljátok el, hogy Máriának és Mártának ajkán milyen keserű a panasz, mikor a falu határába érő Jézus elé mennek, és mondják: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérünk!

Rettentő dolog az, hogy Jézus nem siet, mi pedig azt szeretnénk, hogy siessen, száguldjon, egy pillanatig ne késsék, hanem azonnal segítsen.

Ezt a nehézséget még fokozza az, hogy *ezért a világ Urunkat és minket is kigúnyol*.

Amikor Jézus odaér Jairus házához, ott már a temetésre készülődnek. Zsidóországban a forró égöv alatt még aznap sietnek eltemetni a halottakat. A kisleány benne van a koporsóban, fel van öltöztetve, kint az udvaron pedig ott vannak a fizetett fuvolások, a siratóasszonyok, akik nagy zenebonát csapnak, a halott hozzátartozói helyett jajgatnak, sírnak a busás fizetség reményében. Jézus szívét bántja ez a pogány gyász, elkergeti őket. Azt mondja: Menjetek el innen, mert a leányka nem halt meg, hanem aluszik. Azt olvassuk, hogy kinevették Jézust azok, akik az előző pillanatban sírtak és jajgattak. Az álkönnyeket – ahogy szokták mondani, krokodilkönnyeket – hullatók kacagnak, nevetnek: Bolond, azt mondja, hogy a leányka csak aluszik, holott mi tudjuk, hogy már meghalt!

Igen, a nyomorúságban Urukban, Istenükben, Jézus Krisztusban hívőket, a benne bízókat, a hozzá imádkozókat, de a segítséget még hiába váró embereket ennek a világnak gúnykacagása kíséri. A Bibliában, különösen a Zsoltárok könyvében sok helyen olvasunk erről. A 42. zsoltár írója is szól erről, mikor így búsul: „*Mintha zúzódás volna csontjaimban, mikor gyaláznak engem az én szorongatóim, naponként ezt mondván nékem: Hol van a te Istened?*” (11. v.) Ó, hányszor kérdezik tőlünk: No hát, hol van a te Istened? Miért nem segít rajtunk?!

Nekünk egészen őszintén, minden kertelés nélkül rá kell mutatnunk erre a nehézségre, mert hamis proféták, naiv vigasztalók lennénk, ha ezeket a nehézségeket a keresztyén ember életében meg nem mutatnánk. Igen, a mi imádságunkra néha nagyon lassan jön a felelet, mintha Isten nem törődne velünk. Ézsaiás profétánál is ott találjuk a nagy panaszt: „*ügymel nem gondol Istenem*” (40,27).

Hol van itt a megoldás? Mert nyilvánvaló: van valahol megoldás, csak meg kell találnunk. A megoldás keresésénél maradjunk ennél a történetnél. Elégedjünk meg azzal, amit a megoldásból ez a történet feltár előttünk.

Ez a történet mindenekelőtt azt mondja az ebben az idegfeszültségben élő embernek: *Ember, várj sorodra!* Minden nyomorúságban lévő emberben van valami önzés. Azt gondolja: minden és mindenki más mellékes, most csak az én ügyem a fontos. Mindenki másnak félre lehet tolni a dolgát, csak az enyémet kell sürgősen elintézni. Jézus pedig ezt mondja nekünk: Várj sorodra! Ha szóról szóra nincs is benne a Bibliában, de azzal, amit Jézus cselekszik, ezt mondja Jairusnak: Várj sorodra! Közbejött egy másik beteg. Tudom, Jairus, nagy a nyomorúságod, egyetlen gyermeked, tizenkét éves kisleányod van halálán, de nézd, ez a szegény asszony tizenkét esztendő óta gyöttrődik nehéz, erőtlennítő, kínos kórban. Az ilyen betegségben szenvedők még a templomból is ki vannak zárva. Tizenkét esztendő óta nem mehetett templomba! Jairus, várj sorodra! Először ezt az asszonyt fogom meggyógyítani, azután a te leánykád!

Jézus ezzel azt akarja mondani, hogy bármennyire jogosultnak látszik is, hogy nyomorúságunkban csak a magunk ügyét lássuk, nekünk nagyobb látókörben kell nézni a dolgokat. Nem egyedül vagyok e világon. Mennyei atyámnak sok-sok nyomorúságban lévő gyermeke van, akit meg kell látnom. El kell ismernem ezeknek is a jogát ahhoz, hogy nyomorúságukban az Úrhoz kiáltanak. Olyan ez, mint egy családnál az asztalnál a képe. Ott ülnek az asztalnál a gyermekek: kisebbek, nagyobbak. Az édesanya osztogatja az edelt. Tudjuk jól, hogy ilyenkor azután sok mindenféle követelődés jön elő. A legkisebb rendszerint a legerőszakosabb. Követelődik: Adj! Adjál! Nem nyugszik meg addig, míg ő nem kapja az első kanál levest. A nagyobbak talán illedelmesebben, de ugyanúgy követelnek: Kérek én is, kérek még! Mit mond erre az édesanya? Várj a sorodra! Mindegyik fog kapni, de várj a sorodra! Az az álláspont, amellyel egyre siettetem az Istent, az önzés álláspontja, s mikor Isten azt mondja: Várj sorodra!, az a szeretet álláspontja. Bármennyire jogosultnak látszik, hogy nyomorúságunkban csak magunkat lássuk, csak a magunk nehézségét képviseljük, be kell látnunk, hogy Isten családjában nekünk sok testvérünk van, és Isten mindegyikre gondot akar viselni. Majd reám is sor fog kerülni.

A feszültség megoldására az igének másik üzenete ez: *Higgy!*

Márk evangelista mondja el, hogy mikor Jairus ott van Jézusnál, jönnek a szolgák házától ezt mondván: „*Leányod meghalt; mit fárasztod tovább a Mestert?*” (Mk 5,35), akkor Jézus azt mondja neki: „*Ne félj, csak higgy.*” (Mk 5,36) És Jairus hisz. Nem mondja Jézusnak: Köszönöm, hogy hajlandó voltál eljönni. Nincs már szükség rá. Sajnos, vége mindennek. Mindennek dacára megy Jézussal együtt. Hiába hallja messziről már a sípoló fuvolások, jajgató asszonyok zűrzavarát, hiába várja háza kapujában kisírt szemmel felesége, hiába áll meg a ház szobájában a drága kisleány sárga, halotthalvány holtteste mellett – ő még mindig hisz. Nem tudja, hogyan és mint lesz. Nem tudja. Nem hallotta, hogy lett volna valaki, aki a halálból vissza tudja parancsolni az életet, mégis valahogyan elvehetetlen szent reménységgel hisz abban, hogy ahol az emberi tudomány felmondja a szolgálatot, ahol ember nem talál semmiféle kiutat, ott Istennek van módja, hogy belenyúljon a dolgokba, és megoldja a megoldhatatlant. Hisz!

Nem könnyű dolog ilyen esetekben hinni, mert ez az út mindig a hitnek a próbája. Jairusnál a hitnek ez a próbája nem egy próba, hanem a próbák egész sorozata. Minden azt kiáltja feléje: Ne higgy! A szolgák, akik azt mondják: Ne fáraszd a Mestert, leányod meghalt! A sípoló, jajgató sokaság, háza kapujában kisírt szemű felesége, maga a ravatal: Ne higgy, nincs már értelme! – mégis hisz.

A nyomorúságba jutott embernek mindig ad ilyen hitpróbákat Isten, és csak az látja meg Isten dicsőséges szabadítását, aki ezt a hitpróbát megállja. Ha Jairus azt mondta volna Jézusnak: Köszönöm, hogy még mindig el akarsz jönni, de nincs semmi értelme, menj el békességgel, áldjon meg az Isten, hogy tudj segíteni másokon, akkor eltemethette volna a leányát. De mert a hit próbáját megállta, visszakapta.

Ezek a hitpróbák nem mindig tartanak ugyanannyi ideig. Jairus életében talán nem tartott tovább, mint negyed órát, míg hazaért, s hite látássá vált, mikor feltámasztott kisleányát keblére ölelhette. Néha azonban sokáig tart a hitnek ez a próbás ideje, amíg a hitből látás lesz. Gondoljunk arra, hogy Máriának és Mártának négy keserves napig tartott a hitnek próbás útja. Gondoljunk arra, hogy a tanítványok életében nagypéntektől húsvétig három hosszú keserves napig tartott. Az egyháztörténelem folyamán a keresztyén anyaszentegyház üldözése kerek számban harminchárom esztendeig tartott és háromszáz esztendeig kellett nekik vérben gázolni, katakombák mélyén összebújni, állandó életveszedelemben élni, vértanúk vérével öntözni az anyaszentegyház élete fáját, míg háromszáz esztendő múlva Isten megmutatta szabadítását.

Ki lehet-e ezt bírni? Csak Jézus Krisztussal lehet kibírni! Másképp nem. Jairus sem bírta volna ki, ha nem maradt volna Jézus Krisztus mellett. Mi sem bírjuk ki Jézus nélkül, de ha mellette maradunk, igen. Mellette lesz előttünk világossá a keresztről sugárzó evangélium. Az a Jézus Krisztus, aki érettem életét nem sajnálta, hogyan sajnálná tőlem a segítséget, mikor az nem kerül életébe, az csak kezének egy mozdulatába, ajkának egy kimondott mondatába kerül! És ez az Isten, aki egyetlenegy Fiát nem sajnálta érettem a keresztre odaadni, lehetetlen, hogy ne segítsen rajtam, lehetetlen, hogy ne akarjon segíteni rajtam!

Régi történet az, amit a Bibliából felolvastam, de nem érzed-e, hogy ez a történet ma egészen közel jött hozzánk? Úgy érezzük, mi vagyunk ezek a Jairusok, és mi vagyunk ez a szegény nagybeteg asszony, akik odamegyünk Jézushoz, és kiáltunk hozzá: Uram, segíts! Tudsz-e várni a segítségre, és tudod-e hinni a várakozás nehéz idején is a segítség bizonyosságát? Akkor majd meg fogjuk látni mi is a dicsőséges szabadítást! Ámen.